

Дамян Дамянов
Защо и днес...

Защо и днес те мисля пак с тъга?
Защо и днес те вадя пак от гроба
на своя дух и като зла шега
витае твоят образ с име Обич?
Защо въобще за теб се сещам пак?
За теб – едната сянка мигновена,
единият метеоритен знак,
светлинно връзал тъмната вселена
на моя черен, непрогледен свод?
И то – подир години, подир вечност,
и то – в един отдавнашен живот,
за който не съм сигурен сам вече,
че аз съм го живял, че мой е бил?...
... Тогава беше хубава и млада.
Сега си стара, грозна може би...
Каквато и да си, аз днес не страдам,
не плача, не будувам цяла нощ –
дори и от съня ми си излязла.
Обичаш? Мразиш? Все ми е едно!
И вече ни любов, нито омраза
към тебе във душата си тая.
И ако все пак помня твоят име,
и ако все пак помня как, коя
ми е дарила вместо рожби – рими,
то е защото точно зарад тях –
за думите ми, дадени от тебе,
за спомена, за живата мечта,
при теб дошъл бих със букет цветя.
За теб, умрял мой свят. Но – непогребан.

09.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8592>]